

Vogelaren op de Korendijkse Slikken

Op zaterdag 28 oktober ging ik met een aantal gemeenteleden mee om vogels te kijken op het puntje van de Hoeksche Waard, de Korendijkse Slikken. Buitendijks is er een nieuw stuk natuur aangelegd aan de monding van het Spui. We zagen goudplevieren, kemphanen, bonte en kleine standlopers, een torenvalk die net een muis ving en rustig uit ging pluizen.

Het waaide hard, was soms koud, maar onze ogen werden verwend. Nu een dag of twee later zit ik te denken; dat vogelaren vertoont heel veel gelijkenissen met geloven en kerk zijn.

Bonte en kleine strandlopers

Je gaat met een groepje op pad, voor velen was het terrein waar we liepen nieuw. Enkelen echter kenden de weg en wisten er verhalen over te vertellen. Één had de rol van de gids op zich genomen. Met een kijker ging hij voorop. Hij benoemde wat we zagen. Want dat is echt een ding bij vogelaren. Je hebt iemand nodig die je uitlegt wat je ziet, die het onderscheid kan maken tussen de bonte en kleine strandloper. Je hebt een gids nodig die bekend is met het

terrein en de vogels die je tegen komt. Zo'n gids hadden we, en daardoor zagen we veel meer dan we ooit alleen hadden gezien.

Het lijkt wel op de kerk vindt u niet? Je bent samen onderweg en de gidsen die al eens op pad zijn geweest, die wat te vertellen hebben, omdat ze al meer gelezen hebben en meer ervaren zijn, die zijn van groot belang. Zij laten jou zien wat er te zien is. Ze helpen je beleven waar het in het geloof om gaat. Zonder gids gaat het niet.

De baardmannetjes

Terwijl we tussen het hoge riet liepen over de gorzen maakte de gids ons attent op het geluid. We horen de roep van de baardmannetjes. Heel de morgen hebben we verschillende keren stil gestaan om ze te zoeken. We hoorden ze wel, maar zagen ze niet. Het waaide waarschijnlijk te hard. De prachtig getekende vogeltjes, die we dus niet te zien kregen, verstopten zich in het lager gelegen gedeelte van de rietstengels.

Ik denk: 'Het lijkt wel wat op de ervaring met God'. Je ziet Hem niet. Hij verbergt zich. Misschien stormt het te hard in onze cultuur voor Hem om aan het zicht te komen. Een ding dat zeker is, is dat het horen vooraf gaat aan het zien, net als bij

die kleine vogels. Je hoort Zijn stem, Zijn roep. In de Bijbel spreekt Hij, soms ook door mensen. De Geest van God nodigt je naar hem te zoeken, maar vaak blijft het bij zoeken. Je hebt Hem gehoord, je ziet Hem niet, maar je mag er op vertrouwen dat Hij er is.

De ijsvogel

Eén van de mensen uit de groep, Jaap van Nes, hoopte heel sterk een ijsvogeltje te zien. Een klein, fel blauw en oranje vogeltje. Haast tropische kleuren heeft het. Als je het ziet hoef je niet te twifelen dat je het gezien hebt, maar het is o zo vluchtig en snel.

Het verhaaltje van de ijsvogel laat zien dat je elkaar nodig hebt in de groep bij het vogels kijken. Degene die graag het vogeltje wilde zien, liep achter aan. We hoorden het geluid van de vogel. Niemand zag het. Totdat we een dijkje overstaken. Toen plots achter de groep vloog het vogeltje. Het scheerde over het water. Niemand die het zag behalve de achterste twee. Verlangen wordt bevredigd. Niet altijd gebeurt

het vooraan. Om alle vogels te zien heb je elkaar nodig. Elkaar heb je ook nodig bij het oversteken over smalle bruggetjes en het trotseren van iets te diepe plassen. Net als gemeente zijn. Ieders gaven zijn nodig en worden gewaardeerd.

De zeearend

Lof zij de Heer, Hij omringt met zijn liefde uw leven; Hij heeft u in 't licht als op adelaars vleugelen geheven. Hij die u leidt, zodat uw hart zich verblijdt, Hij heeft zijn woord u gegeven. Dit is de Nederlandse vertaling van het tweede couplet van een lied van Joachim Neander uit de 17de eeuw. Een geliefd lied waarin het Bijbelse beeld, van God die ons draagt op adelaarsvleugels uit Exodus 19:4, gebruikt wordt.

Een fantastisch beeld, zeker als je in de verte twee zeearenden ziet vliegen. Vogels met een spanwijdte van meer dan 2 meter. Kracht en trots stralen de vogels uit. Niet zo gek dat de dichter juist deze vogels met God vergelijkt.

De roerdomp

Na een geslaagde en gezellige ochtend waarin er ook heel wat gelachen werd kwamen we weer thuis. Wat me niet lekker zat was die ene vogel die ik wel gezien had en mijn vrouw ook, maar niemand had ons kunnen vertellen wat het was. Het was een vogel die over het water was gevlogen, midden en licht bruin maar zeker geen roofvogel. Thuis overlegden we wat het geweest kon zijn; een roerdomp. Steeds zekerder werden we van onze zaak. Via de app en internet nog wat

nagevraagd. Het is een goede gok, maar helemaal zeker zullen we het nooit weten. Het moment is voorbij.

Heeft ook dit niet een grote gelijkenis met onze ervaring met God? Je komt Hem tegen maar pas achteraf denk je; Hij zou het wel eens geweest kunnen zijn. Je vraagt wat na, maar hoe zou je het zeker weten? En toch... als hij het was, dan heb ik wel mooi mijn eerste roerdomp gezien!

En ik weet me een gelukkig mens, deel van een mooie groep mensen.

Ds. W.H. Hendriks

